

Arrest

nr. 247 761 van 19 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 juni 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. VAN EDOM *loco* advocaat P. ROBERT en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij kwam op 6 augustus 2016 België binnen en vroeg op 9 augustus 2016 de subsidiaire beschermingsstatus aan.

De minderjarige dochter van de eerste verzoekende partij kwam naar België op 26 september 2018 en werd mee ingeschreven op de asielaanvraag van haar vader.

De voormelde aanvraag werd geweigerd bij beslissing van 23 januari 2019 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tegen deze beslissing diende de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 5 juni 2020 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep.

Op 14 oktober 2019 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 juni 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.10.2019 werd ingediend en op datum van 30.01.2020 werd geactualiseerd door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Mijnheer V. U. en mevrouw A. G. kwamen in België aan op 06.08.2016 en vroegen asiel op 09.08.2016. De minderjarige dochter van mijnheer, juffrouw V. G. V. S. kwam naar België op 26.09.2018 en werd mee ingeschreven op de asielaanvraag van haar vader. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 05.06.2020 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk drie jaar en tien maanden voor de mijnheer V. U. en mevrouw A. G. en iets meer dan één jaar en acht maanden voor juffrouw V. G. – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen verwijzen in dit kader naar preambule 18 evenals artikel 31 van richtlijn 2013/33/EU en naar de besluiten van Advocaat-Generaal Bot in de zaak M.M. (C-277/11) van het Europees Hof van Justitie om aan te tonen dat een asielprocedure van meer dan drie jaar onredelijk lang is. Echter, het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkenen aanspraak zouden kunnen maken op een verblijfsrecht. Overigens betreft de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld, conform art. 63/3 § 1 van de vreemdelingenwet, een termijn van orde. We benadrukken nogmaals dat het minderjarige kind van mijnheer géén asielprocedure heeft van drie jaar. Zij kwam pas op 26.09.2018 aan in België en de duur van haar asielprocedure bedraagt dan ook maar één jaar en acht maanden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat de dochter van mijnheer hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd

onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van zijn kind plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om haar ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en artikel 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van zijn kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Ook het aangehaalde artikel 24 van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet onzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkene toont niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Volledigheidshalve merken we op dat zijn dochter hier pas naar school gaat sinds 02.10.2018 en hier dus momenteel haar tweede jaar scholing volgt. Verder stellen we vast dat zijn dochter twaalf jaar was bij aankomst in België. We mogen er dus vanuit gaan dat zij reeds scholing genoten heeft in haar land van herkomst en dat zij daar aldus terug probleemloos kan aansluiten op school. Bovendien verblijft de moeder van zijn dochter nog steeds in Venezuela. Betrokkene maakt het dan niet aannemelijk dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van zijn kind schaadt.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 met name dat de lidstaten verplicht zijn om rekening te houden met het hoger belang van het kind. Echter, zoals uit hetgeen voorafgaat blijkt, maakt betrokkene niet aannemelijk dat het hoger belang van zijn kind geschaad wordt door een terugkeer naar Venezuela. Zijn dochter gaat hier pas naar school sinds 02.10.2018 en zit hier dus pas in haar tweede jaar onderwijs. Gezien haar leeftijd bij aankomst in België mag een scholing in het land van herkomst verondersteld worden. Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat zijn dochter niet probleemloos opnieuw kan aansluiten bij het onderwijs in haar land van herkomst. Verder merken we op dat de moeder van betrokken minderjarige in Venezuela woont en dat zij bij haar moeder verbleef voor haar komst naar België. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op de uitzonderlijk kritieke humanitaire situatie in Venezuela waar de situatie de laatste maanden naar een nieuwe dieptepunt gegleden zou zijn. Betrokkenen verwijzen in dit kader naar rapporten van de internationale hulporganisatie CARE, naar het jaarrapport van Human Rights Watch van 2019 en naar het rapport van CEDOCA dd. 01.07.2019. Echter, deze verwijzing naar de algemene situatie in Venezuela kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn of dat betrokkenen zelf specifiek geraakt zullen worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Uit de beslissing van

het CGVS dd. 23.01.2019 inzake mevrouw (bevestigd door de RVV op 04.06.2020) en uit haar verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure blijkt dat zij nog over een ruim familiaal netwerk beschikt in Venezuela, met name haar ouders, haar twee broers, haar vier zussen en haar beide meerderjarige kinderen wonen nog in Venezuela. Verder blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 23.01.2019 dat mijnheer over drie huizen beschikt in Venezuela, dat hij aan het hoofd stond van een bouwbedrijf en in het kader daarvan beschikte over bouwmachines. Verder blijkt dat ook mijnheer nog verschillende familieleden heeft in Venezuela, met name zijn moeder en zijn broer. Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat zij bij een terugkeer terecht zullen komen in precare levensomstandigheden waarin zij niet in hun elementaire behoeften zouden kunnen voorzien. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name het feit dat het echtpaar zich actief ingezet zou hebben om de taal te leren en zich te integreren in de samenleving, dat zij beiden verschillende cursussen Frans zouden gevolgd hebben die zij succesvol afronden, dat mijnheer ook Nederlandse taallessen gevolgd zou hebben, dat hij eveneens een cursus Engels gevolgd zou hebben, dat hij een professionele opleiding werfleider gevolgd zou hebben, dat hij aangenomen werd als assistent werfleider in het kader van zijn stageovereenkomst, dat hij sinds maart 2018 zou werken als onderhoudstechnicus, dat hij een arbeidscontract van onbepaalde duur bekomen zou hebben na een positieve werkevaluatie, dat hij zijn fiche 281.10 voorlegt evenals zijn individuele rekening en zijn loonfiches, dat hij een smartphone ontvangen zou hebben voor professioneel gebruik, dat ook mevrouw reeds gewerkt zou hebben in België, dat zij een tijdje niet zou hebben kunnen werken omwille van medische redenen, dat zij momenteel actief op zoek zou zijn naar werk en ingeschreven zou zijn bij Actiris, dat zij als vrijwilliger werkzaam zou zijn, dat zij twee getuigenverklaringen voorlegt, dat zij dus op zeer succesvolle wijze geïntegreerd zouden zijn in België, dat mevrouw verschillende arbeidsovereenkomsten voorlegt, dat zij verschillende deelcertificaten Franse taallessen voorleggen evenals het stagecontract van mijnheer, verschillende arbeidsovereenkomsten van mijnheer, verschillende inschrijvingsbewijzen Franse taallessen en bijhorende facturen, een certificaat 'Engels in de horeca' voor mijnheer, hun beider attest maatschappelijke oriëntatie, een deelnamebewijs aan de opleiding assistent-werfleider, één verklaring van de werkgever van mijnheer, een bewijs van inschrijving als werkzoekende voor mevrouw en een attest van vrijwilligerswerk mevrouw) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over het belang

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Het procesbelang raakt de openbare orde en is dus een zaak die de Raad ambtshalve dient te onderzoeken.

Uit informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partijen op 30 juni en 5 augustus 2020 hebben ingetekend op een vrijwillige terugkeer met IOM.

Uit de verklaring die zij hebben ondertekend blijkt dat de verzoekende partijen hoe dan ook wensen terug te keren naar hun land van herkomst, maar ook dat alle verblijfsprocedures in België mogen worden gestopt van zodra zij vrijwillig vertrekken.

Aldus lijken zij geen actueel belang meer te hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang in het licht van hetgeen voorafgaat, stelt de advocaat van de verzoekende partijen dat de verzoekende partijen inmiddels zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst, zodat zij inderdaad geen actueel belang meer hebben bij hun beroep.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU